

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců JUDr. Vladimíra Gabriela Navrátila a JUDr. Jaromíra Klepše ve věci

žalobkyně: **Espumil, s. r. o.**, IČO: 291 42 555
sídlem Dlouhá 727/39, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Ondřejem Vislockým
sídlem Vinohradská 938/37, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. 21377/25/5200-10421-713026 z 16. 9. 2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci a napadené rozhodnutí

1. Finanční úřad pro Královéhradecký kraj (dále jen „*správce daně*“) u žalobkyně provedl kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2013-2020. V rámci kontroly zjistil, že žalobkyně vydala v závěru roku 2012 emisi dluhopisů pod názvem Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

Dluhopis Espumil s.r.o., 2032 zaknihovaný, v objemu 500 000 000 kusů, o jmenovité hodnotě 1 Kč, s pevnou úrokovou sazbou 8,5 % p. a. a se splatností 31. 12. 2032 (dále jen „*dluhopisy*“), které v průběhu následujících let upsali Ing. F. M., Ing. P. M. a M. N. (dále jen „*společníci*“).

2. Protože správce daně z účetnictví žalobkyně zjistil, že v letech 2021-2022 vyplatila společníkům úroky z dluhopisů, jež nepodrobila zdanění, vyzval žalobkyni k podání daňového tvrzení k dani vybírané srážkou podle zvláštní sazby daně z příjmů fyzických osob (dále jen „*srážková daň*“) za zdaňovací období roku 2021-2022. Žalobkyně předložila daňová tvrzení s nulovou daní. Po výzvě správce daně k odstranění pochybností sdělila, že žádné úroky nevyplácela, což podložila částí účetnictví, dohodami o započtení vzájemných pohledávek žalobkyně a společníků uzavřenými 2. 1. 2018/2019/2020 (dále jen „*dohody o započtení*“) a smlouvami o zápůjčce mezi ní a jednotlivými společníky z 28. 12. 2017, 28. 12. 2018, 27. a 29. 12. 2019 (dále jen „*smlouvy o zápůjčce*“), které byly součástí spisového materiálu k dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2014-2019. Po zhodnocení těchto podkladů dospěl správce daně k závěru, že formálně vykazované splacení zápůjček z titulů smluv o zápůjčce představovalo fakticky výplatu úroků z dluhopisů společníkům, podléhajících srážkové dani. Finanční úřad pro hl. m. Prahu (dále shodně s Finančním úřadem pro Královéhradecký kraj „*správce daně*“) tak stanovil žalobkyni k přímé úhradě platebním výměrem č. j. 7146024/24/2001-51521-110828 daň ve výši 6 750 000 Kč za zdaňovací období roku 2021 a platebním výměrem č. j. 7179856/24/2001-51521-110828 daň ve výši 4 316 083 Kč za zdaňovací období roku 2022.
3. Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a oba platební výměry potvrdil. Přiklonil se k závěrům správce daně a konstatoval, že ze správního spisu nevyplývá, že by žalobkyně účtovala o pohledávkách vůči společníkům z titulů smluv o zápůjčce na účtu 355 (Ostatní pohledávky za společníky). Naopak z něho plyne, že žalobkyně účtovala o přesunu závazku uhradit společníkům částku odpovídající výši úroků z dluhopisů z účtu 379 (Jiné závazky vůči společníkům) na účet 365 (Ostatní závazky ke společníkům). Žalovaný zhodnotil dohody o započtení a smlouvy o zápůjčce jako účelově vytvořené pouze pro odůvodnění výše rozvedené účetní operace, která navíc nemá racionální základ. Žalovaný ve shodě se správcem daně dospěl k závěru, že žalobkyně zastřela skutečně chtěné jednání, a to výplatu naakumulovaných úroků z dluhopisů bez srážky daně. Formálně sice vykazovala splacení zápůjček společníkům, fakticky jim však vyplácela právě úroky z dluhopisů. V souhrnu měl postup žalobkyně přímý dopad na její daňovou povinnost. Na závěr žalovaný poznamenal, že přezkoumával stanovení daně za období let 2021-2022 a dospěl k závěru, že správce daně při jejím výpočtu vycházel z výše skutečně vyplacených úroků. Žalobkyní namítané zdaňovací období roku 2020 nebylo jádrem řízení.

2. Argumenty účastníků řízení.

4. **Žalobkyně v žalobě** nejprve uvozuje, že o vzniku a zániku pohledávek opomněla účtovat v důsledku účetní chyby. Namítá, že rozhodný je skutečný stav věci, nikoliv účetnictví jako takové. Proto vznik pohledávek a jejich zápočet nelze vyloučit pouze z důvodu nedostatků v účetnictví. Započtení je hmotněprávní úkon, jenž má důsledky nezávislé na stavu účetnictví.
5. Žalobkyně poznamenává, že uzavírání dohod o započtení před koncem zdaňovacího období je běžnou praxí. Smyslem transakcí byla změna krátkodobých závazků na závazky dlouhodobé. Žalovaný podle názoru žalobkyně neunesl důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. d) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, neboť se opřel pouze o formální Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

okolnosti, které samy o sobě neprokazují disimulované právní jednání. Žalovaný neidentifikoval žádný právní úkon, který by měl být dohodami o započtení zastřen. Proto je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné a nezákonné.

6. Žalobkyně si stojí za tím, že pohledávka za jejími společníky vznikla řádným uzavřením smluv o zápůjčce, které žalovaný žádným způsobem nezpochybnil. Platby žalobkyně za společníky v letech 2021-2022 odpovídají pouze splnění závazku ze smluv o zápůjčce, nikoliv výplatě úroků.
7. Žalobkyně v daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2020 přiznala vyplacení úroků a odvedla srážkovou daň. Pokud žalovaný považuje platby v letech 2021-2022 za výplatu úroků z dluhopisů, měl zohlednit skutečnost, že minimálně z části těchto vyplacených prostředků již byla daň odvedena. Protože tak neučinil, došlo ke dvojímu zdanění jednoho příjmu.
8. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** nad rámec napadeného rozhodnutí uvádí, že účetnictví hodnotil v souvislosti s dalšími okolnostmi a nezjistil v něm žádné chyby. Zaúčtované transakce odpovídají tomu, že pohledávky žalobkyně za společníky nevznikly a k zápočtu nedošlo. Skutečnou vůlí stran nebylo splnění závazku z titulu smluv o zápůjčce a dohod o započtení, ale daňově výhodné vyplacení úroků. Žalovaný má za to, že unesl důkazní břemeno, identifikoval skutečný právní stav (výplatu úroků), vysvětlil účelovost jednání a prokázal i jeho dopad na daňovou povinnost. Ohledně námitky dvojího zdanění odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

3. Posouzení věci.

3.1. Podmínky řízení, rozsah přezkumu a podstata sporu.

9. Soud nejprve shledal, že jsou splněny podmínky řízení, žaloba je přípustná, podala ji včas oprávněná osoba. Následně přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále „s. ř. s.“)], jakož i z hlediska vad, k nimž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Vycházel při tom ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí.
10. Ve věci rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, jelikož žalovaný ve vyjádření k žalobě s tímto postupem souhlasil, a žalobkyně s ním po poučení soudem nevyjádřila nesouhlas. Důvodem pro opačný postup nebyla ani potřeba dokazování, neboť veškeré listiny nezbytné pro rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu, jímž se dokazování neprovádí [rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) 9 Afs 8/2008-117 z 29. 1. 2009]. Výjimkou jsou smlouvy o zápůjčce přiložené žalobkyní k žalobě, jimiž však nebylo třeba provádět dokazování. Soudu jsou totiž známy z jeho úřední činnosti ve smyslu § 121 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, jelikož žalovaný mu je předložil v řízení sp. zn. 15 Af 18/2025. Ze správního spisu v nyní projednávané věci je zároveň zřejmé, že s těmito smlouvami jsou obeznámeni i oba účastníci řízení, a to v návaznosti na řízení o dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období let 2014-2019. Zároveň mezi účastníky řízení není o jejich obsah žádného sporu. Soud z nich proto mohl vyjít již na základě shora uvedených skutečností. Přesto podotýká, že z obsahu napadeného rozhodnutí i ze správního spisu plyne, že žalovaný při svém rozhodování ze smluv o zápůjčce nevycházel, což ostatně sám žalovaný potvrdil přípisem 11488/26/5100-41451-711439 z 27. 4. 2026. Podkladem pro jeho rozhodnutí byly naopak dohody o započtení, které jsou

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

součástí správního spisu. Tyto dohody věrně zachycují rozhodné pasáže smluv o zápůjčce a žalobkyně jejich obsah nezpochybňuje.

11. Úvodem právního hodnocení soud předesílá, že správní soudnictví je ovládáno zásadami dispoziční a koncentrační, vyjádřenými rovněž v § 71 s. ř. s., podle jehož odst. 1 písm. d) musí žaloba obsahovat žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (rozsudek NSS 2 Azs 92/2005-58 z 20. 12. 2005). Od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tak oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se mu u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej (rozsudek rozšířeného senátu NSS 4 As 3/2008-78 z 24. 8. 2010). Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty, vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují, nebo dohledával ve správním spisu další argumenty na podporu žalobcových tvrzení. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta. (Již citovaný rozsudek 4 As 3/2008-78).
12. Žalobkyně uplatněné žalobní body se v převážné míře omezují na obecné zopakování argumentace již předestřené v průběhu správního řízení a na obecná tvrzení, proč správní orgány neměly posoudit její právní jednání (smlouvy o zápůjčce a dohody o započtení) jako simulovaná jednání směřující k zastření postupné výplaty úroků z dluhopisů. Prakticky tak neposkytují soudu reakci na žalovaného argumentační linii v napadeném rozhodnutí. Proto míře obecnosti a zaměření žalobních bodů odpovídá i rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí soudem.
13. Podstatou sporu mezi účastníky je posouzení, zda platby, které žalobkyně provedla ve prospěch svých společníků v letech 2021-2022, představovaly výplatu úroků z dluhopisů podléhajících srážkové dani, anebo splácení pohledávek z titulu smluv o zápůjčce a na ně navazujících dohod o započtení.

3.2. *Posouzení částek vyplacených daňovému subjektu.*
14. Žalobkyně namítá, že platby za společníky v letech 2021–2022 odpovídají pouze splnění jejího závazku ze smluv o zápůjčce, nikoliv výplatě úroků z dluhopisů. Žalovaný i správce daně naproti tomu dospěli k závěru, že žalobkyně sice v tomto období formálně vykazovala splácení zápůjček společníkům (simulované jednání), fakticky jim však vyplácela naakumulované úroky z dluhopisů bez zdanění (zastřené/disimulované jednání).
15. Podle domnění žalobkyně žalovaný neunesl své břemeno důkazní. Žalobkyně předně tvrdí, že porušil § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu, neboť neprokázal zastřené jednání – rozpor mezi formálním stavem a stavem skutečným. K tomu soud podotýká, že o zakrývání (disimulaci) skutečného stavu „*může jít jen tehdy, pokud účastníci předstírají (simulují) určitý právní úkon, ač jej nechtějí, a zastírají tím právní úkon jiný, který ve skutečnosti chtějí, popř. jím zastírají jinou právní skutečnost; zkoumání poměru mezi vůlí a projevem vůle účastníků právního vztahu je proto pro použití tohoto ustanovení určující. Povinností daňových orgánů je uvést nejen zjištěný, formálně právním úkonem zakrývaný skutečný stav, ale i přezkoumatelným způsobem uvést úvahy, které je k takovému závěru vedly, včetně označení a zhodnocení důkazů, o které svá zjištění opírají.*“ (usnesení rozšířeného senátu NSS 1 Afs 73/2004-89 z 3. 4. 2007, obdobně např. rozsudky NSS 10 Afs 264/2016 z 27. 9. 2017, a 1 Afs 11/2010-94 z 13. 5. 2010).

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

16. V rámci výše uvedeného je třeba současně pamatovat na požadavek kladený na správce daně vymezený v rozsudku NSS 10 Afs 72/2023-43 z 19. 7. 2023: „Zda právní jednání zastírá jiné, je třeba posoudit v širších souvislostech. Z povahy zastřenému právního vztahu nepostačí, aby se vycházelo jen z tvrzení jeho stran. Veškeré zjištěné skutečnosti se vykládají s ohledem na celkový kontext, chování účastníků obdobných právních vztahů, hospodářský smysl a význam právního jednání“ (srov. rozsudek NSS 2 Afs 94/2021-48 z 31. 10. 2022, bod 37).
17. V souladu s judikaturou NSS bylo úkolem zdejšího soudu posoudit, zda žalovaný identifikoval zastřený skutečný stav a zda své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnil, včetně označení a zhodnocení důkazů, z nichž vycházel. Současně bylo jeho povinností zhodnotit, zda žalovaný zjištěné skutečnosti vyložil v celkovém kontextu projednávané věci.
18. Soud dospěl k závěru, že žalovaný těmito požadavkům dostal, a to z níže rozvedených důvodů.
19. Žalovaný na s. 5-6 napadeného rozhodnutí nejprve zrekapituloval zjištění vyplývající z účetnictví předloženého žalobkyní. Žalobkyně v letech 2017-2019 každoročně účtovala na vrub účtu 562600 (Úroky z vydaných dluhopisů) částku 37 997 721 Kč oproti účtu 379000 (Jiné závazky – krátkodobé). Úhrnná výše úroků z dluhopisů za toto období činila 113 993 163 Kč. Z té žalobkyně v letech 2017-2019 vyplatila společníkům pouhých 13 345 908 Kč. Zbylou částku vždy počátkem roku 2018-2020 přeúčtovala z účtu 379 (Jiné závazky – krátkodobé) na účet 365 (Ostatní závazky ke společníkům). Žalobkyně tyto účetní transakce vysvětlila tak, že „došlo k zápočtu závazku z titulu dluhopisů proti pohledávce načerpat bezúročnou půjčku“. Na podporu svých tvrzení předložila správci daně dohody o započtení a smlouvy o zápůjčce sjednané mezi ní a jednotlivými společníky.
20. Žalovaný nevyločil, že vzájemné pohledávky lze vypořádat započtením. Poznamenal však, že žalobkyně svou pohledávku za společníky neprokázala. Jak vyplývá z dohod o započtení, pohledávka společníků z titulu nevyplacených úroků z dluhopisů měla zaniknout započtením pohledávky žalobkyně za společníky. Její pohledávka, coby strany vdlužitele, měla spočívat v poskytnutí zápůjček ze strany jednotlivých zapůjčitelů (společníků). Celková částka odpovídala výši zbylých nevyplacených úroků z dluhopisů. Aby mohly správní orgány o započtení vůbec uvažovat, musely by existovat pohledávky žalobkyně vůči společníkům, jak ostatně předpokládají dohody o započtení.
21. Jak však žalovaný na s. 7 napadeného rozhodnutí poznamenal, smluvní ujednání neodpovídá faktickému stavu účetnictví žalobkyně. Z předloženého účetnictví nevyplývá, že by žalobkyně o tvrzených pohledávkách jakkoliv účtovala na účtu 355 (Ostatní pohledávky za společníky). Naopak z něho vyplývá, že převedla peníze ve výši nevyplacených úroků z dluhopisů z účtu 379 (Jiné závazky – krátkodobé) na účet 365 (Ostatní závazky ke společníkům). Účetní jednotka nejen že nezachytila účtování jakýchkoliv pohledávek žalobkyně za společníky, ale ani nezachytila zánik závazku žalobkyně z titulu nesplacených úroků z dluhopisů. Zaznamenala pouze jeho přesun z jednoho účtu na druhý.
22. Závěr plynoucí z účetnictví ostatně podporují i celkové okolnosti projednávaného případu, na něž odkázal žalovaný v napadeném rozhodnutí a soud je rozvedl níže.
23. Žalovaný již na s. 7 a 9 napadeného rozhodnutí upozornil, že dohody o započtení a smlouvy o zápůjčce se jeví jako účelové. V tom kontextu upozornil zejména na podezřelý okamžik jejich uzavření a způsob plnění. Soud poznamenává, že ze smluv o zápůjčce a z předloženého

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

účetnictví vyplývá, že okamžik uzavření smluv o zápůjčce téměř časově splývá s okamžikem účtování o nákladech na úroky z dluhopisů na konci roku 2017, 2018 a 2019 (s rozdílem jednoho či dvou dnů). Zároveň je nutno poznamenat, že k poskytnutí peněz ze strany společníků nikdy nedošlo. S ohledem na nejzazší datum poskytnutí zápůjčky, jež splývalo s daty uzavření dohod o započtení (2. 1. 2018, 2. 1. 2019 a 2. 1. 2020), a na repetitivní sjednávání smluv o zápůjčce spolu s bezprostředně navazujícími dohodami o započtení je namístě pochybovat o tom, že strany kdy zamýšlely tyto smlouvy a dohody skutečně plnit, ať již ve smyslu poskytnutí zápůjčky, její následné bezúročné úhrady či započtení její výše proti úrokům z dluhopisů. Soud tak poznamenává, že není pravdivé tvrzení žalobkyně o tom, že žalovaný nezpochybnil smlouvy o zápůjčce, ba naopak (srov. zejména body 26, 27, 29 a 34 napadeného rozhodnutí).

24. V té souvislosti žalovaný též zcela správně poznamenal, že žalobkyně v průběhu roku 2020 vyplatila společníkům z účtu 365 (Ostatní závazky ke společníkům) celkem 26 873 370 Kč. O těchto částkách žalobkyně účtovala shodně jako o částkách vyplacených v letech 2021-2022, a to sice jako „splátka půjčky“. Na základě výzvy správce daně z této částky odvedla srážkovou daň, k níž podala daňové tvrzení ve výši 5 661 407 Kč. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že žalobkyně tím, že o platbách v letech 2021-2022 účtovala shodně jako v roce 2020, sama konkludentně potvrdila jejich úrokový charakter.
25. Na základě výše rozvedených zjištění a celkového kontextu věci dospěl žalovaný ve shodě se správcem daně k závěru, že žalobkyní vyplácené částky nepředstavovaly plnění ze zápůjček, nýbrž úroky z dluhopisů, jejichž označení bylo v účetnictví žalobkyně pouze formálně změněno.
26. K tomu soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že právní jednání, které žalobkyně předstírala, aby zastřela výplatu úroků z dluhopisů bez zatížení srážkovou daní (jednání chtěné – disimulované), spočívalo v každoročním uzavírání smluv o zápůjčce se společníky a na ně bezprostředně navazujících dohod o započtení oproti pohledávkám z úroků z dluhopisů. Na jejich základě pak žalobkyně vystavěla zcela nelogický konstrukt spočívající v tzv. zániku závazků žalobkyně z úroků z dluhopisů na účtu 379 (Jiné závazky – krátkodobé) v důsledku započtení oproti pohledávkám žalobkyně na poskytnutí zápůjček a vznik nových závazků na účtu 365 (Ostatní závazky ke společníkům) z titulu smluv o zápůjčce. Vůlí žalobkyně tak bylo po celou dobu vyplatit svým společníkům naakumulované úroky z dluhopisů, jenž podléhají zatížení srážkovou daní. Protože se žalobkyně očividně chtěla srážce vyhnout, zastřela své jednání jiným právním jednáním, resp. právními jednáními (smlouvami o zápůjčce a dohodami o započtení). Skrze ně totiž mohla peníze vyplatit tak, aby je současně nemusela zdanit a vytvořila si tak daňovou úsporu.
27. Za situace, kdy žalobkyně projevovala vůli uzavřít smlouvy o zápůjčce a dohody o započtení, zatímco její skutečnou vůlí bylo postupné vyplácení úroků z dluhopisů bez zatížení srážkovou daní, nelze uvažovat o jakýchkoliv hmotněprávních účincích simulovaných právních jednání. Chybí totiž jeden z pojmových znaků právního jednání, a to vůle stran (srov. rozsudek NSS 2 Afs 169/2015-56 z 21. 10. 2015, bod 19).
28. Realita tak byla po celou dobu taková, že nový závazek vůči společníkům nikdy nevznikl a původní závazek za společníky nikdy nezankl. Původní závazek žalobkyně pouze změnil účet (z 379 na 365) a název v rámci účtu užívaný (z „úroků z dluhopisů“ na „půjčku“), což zcela jednoznačně vyplývá z výpisů z účtů 365 (Ostatní závazky ke společníkům) a 379 (Jiné závazky – krátkodobé). Soud tak ve shodě s žalovaným shrnuje, že kontinuita trvání závazků

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

žalobkyně z úroků z dluhopisů je dána bez ohledu na to, zda trvala na účtu 379 (Jiné závazky – krátkodobé) či 365 (Ostatní závazky ke společníkům). Peníze, které žalobkyně společníkům vyplácela 22. 1. 2021 a 29. 3. 2022, představují naakumulované úroky z předchozích let, které žalobkyně nepodrobila zatížení srážkovou daní s odkazem na předstírané právní jednání.

29. S ohledem na výše uvedené má soud za to, že žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav věci. Svá zjištění neopřel výlučně o stav účetnictví, nýbrž o soubor vzájemně se doplňujících skutečností zjištěných z různých podkladů, zejména z účetních výpisů, dohod o započtení a smluv o zápůjčce. Žalovaný přitom jednoznačně vymezil jednání, které považoval za zastřené. Byla jím výplata naakumulovaných úroků z dluhopisů bez zatížení srážkovou daní. Žalovaný své závěry přezkoumatelným způsobem odůvodnil. Soud proto uzavírá, že žalovaný posoudil projednávanou věc komplexně, zákonně a přezkoumatelně a unesl své břemeno důkazní ve smyslu § 92 odst. 5 písm. d) daňového řádu a judikatury NSS.
30. Oproti logickému a přesvědčivému odůvodnění žalovaného nenabídla žalobkyně žádné racionální, ekonomicky opodstatněné a věrohodné vysvětlení popsanych transakcí, a to ani ve správním řízení, ani v žalobě. Setrvala u opakování nanejvýš obecných argumentů, které nemohly závěry žalovaného úspěšně zpochybnit.
31. Žalovaný posoudil charakter vyplacených finančních částek společníkům v letech 2021-2022 správně. Jedná se o úroky z dluhopisů. Ty jsou u fyzické osoby, která je daňovým rezidentem, příjmem z kapitálového majetku podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“). Z úrokového příjmu, pokud plyne ze zdrojů na území ČR, je v souladu s § 8 odst. 3 ZDP daň vybírána srážkou podle § 36 odst. 2 písm. a) ZDP zvláštní sazbou daně ve výši 15 %, kterou je povinen ve smyslu § 38d odst. 1 ZDP srazit emitent jako plátce daně při jeho výplatě, poukázání nebo připsání úhrady ve prospěch poplatníka. Žalobkyně vyplacené částky zdanění nepodrobila, proto ji správce daně platebními výměry srážkovou daň k přímé úhradě vyměřil.

3.3. Dvojí zdanění stejného příjmu.

32. Žalobkyně dále upozorňuje, že v daňovém přiznání za zdaňovací období roku 2020 přiznala vyplacení úroků a odvedla srážkovou daň. Pokud žalovaný považoval platby v letech 2021-2022 za výplatu úroků z dluhopisů, měl zohlednit skutečnost, že minimálně z části těchto vyplacených prostředků již žalobkyně daň odvedla. Protože tuto skutečnost nezohlednil, došlo ke dvojímu zdanění jednoho příjmu.
33. Totožnou námitku uplatnila žalobkyně v odvolání a žalovaný se jí zabýval na s. 10 svého rozhodnutí. Soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že podle § 36 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 38d odst. 1 ZDP má plátce daně srazit daň při výplatě, poukázání nebo připsání úhrady ve prospěch držitele dluhopisu. Podstatný je tak pro výpočet daně okamžik, kdy daňový subjekt úrokový příjem skutečně vyplatí. Správce daně vycházel při stanovení daně z doložených výpisů na bankovních účtech žalobkyně a zjistil, že žalobkyně 22. 1. 2021 vyplatila 45 000 000 Kč a 29. 3. 2022 vyplatila 28 773 885 Kč. Soud výši částek ověřil a poznamenává, že odpovídají pohybu na bankovních účtech žalobkyně v těchto letech. Správce daně tak postupoval správně vypočetl-li daň za zdaňovací období let 2021-2022 právě z nich.
34. Jak správně uvedl žalovaný, jádrem projednávané věci je stanovení srážkové daně z úroků z dluhopisů vyplacených v letech 2021-2022, nikoliv v roce 2020. Tvrdí-li proto žalobkyně, že za zdaňovací období roku 2020 odvedla srážkovou daň ve vyšší než zákonné výši s

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.

ohledem na skutečně vyplacené úroky, měla k nápravě k dispozici postup podle § 141 odst. 2 daňového řádu.

4. Závěr a náklady řízení

35. Soud uzavírá, že žalovaný unesl důkazní břemeno a správně posoudil skutečný obsah právních jednání mezi žalobkyně a jejími společníky. Žalobkyně reálně neprokázala tvrzené pohledávky ze smluv o zápůjčce a uzavřené smlouvy i dohody o započtení postrádaly skutečnou vůli stran je plnit; žalobkyně je využila pouze k zastření výplaty naakumulovaných úroků z dluhopisů bez srážkové daně. Finanční prostředky, které žalobkyně vyplatila společníkům v letech 2021-2022, proto představují úroky z dluhopisů podléhající srážkové dani. Daňová povinnost se váže k okamžiku skutečné výplaty a případná pochybení v roce 2020 nemohla ovlivnit zákonnost zdanění ve zdaňovacích obdobích let 2021-2022. Jelikož soud nepřisvědčil žádnému z žalobních bodů, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.
36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno, a to v tolika vyhotoveních (podává-li se v listinné podobě), aby jedno zůstalo soudu a každý účastník dostal jeden stejnopis. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v rámečku Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 28. dubna 2026

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje S. Š.